

tigt, naar det siges, at vi kende Planerne; vi vide intet i Landstinget om Thorvald Jørgensens Planer ud over de 3 middelmaadige Reproduktioner i det Hæfte, der foreligger. Vi have ikke faaet nogen Situationsplan eller Tversnit eller Grundrids over det, og jeg ved ikke, om det ærede Medlem har haft Lejlighed til at se noget af det; for Tinget har det ikke foreligget.

Madsen-Mygdal: Jeg vil gerne gøre et Par korte Bemærkninger.

Først vil jeg sige til det ærede Medlem, som nu havde Ordet, at jeg beklager i høj Grad, at han fastholder sine Ytringer fra i Gaar. Han mener, at han har ikke udtalt sig skarpere end nødvendigt. Jeg mener det modsatte og beklager i høj Grad, at han fastholder et saadant Udtryk som det, at denne Sag gennemføres med brutal Haand, — for blot at nævne en enkelt af hans meget skarpe Bemærkninger.

Med Hensyn til Planerne vil jeg sige, at de oprindelige Planer kende vi, for saa vidt vi ville kende dem og have villet have den Ulejlighed at kende dem. Og saa vide vi, at disse Planer ere forandrede, at Rigsdagslokalerne ere udvidede. Det er en Forbedring fra det, vi kende. Hvorledes Værelserne skulle ligge, kende vi ikke i et og alt, men det vil der blive forhandlet om siden.

Ministeren for offentlige Arbejder

(Svend Høgsbro): Overfor den Ytring, hvormed det ærede Medlem for 6te Kreds (Hey) i Dag begyndte, skal jeg tillade mig paa ny at betone, at det har ikke været med let Sind, at jeg er gaaet imod alle dem, jeg i denne Sag har maattet gaa imod. Men jeg har gjort det med en tryk Følelse af, at jeg handlede ud fra den Løvs Aand og Bogstav, som jeg er sat til at fuldbyrde, den Lov, som blev givet i Efteraaret 1903 under Omstændigheder og med Formaal, som jeg ikke her behøver at komme nærmere tilbage til, men som yderligere skærpede den Pligt, enhver Minister maa have til at udføre, ikke ændre, de Love, som foreligge. Naar det ærede Medlem mener, at man med Sindsro kunde udsætte denne Sag yderligere for da om muligt at opnaa et bedre Resultat, og naar han til Støtte derfor særlig anfører, at den Beslutning, som man i 1903 tog, at Slottet skal genopføres, jo fremdeles staa uændret, den er der ingen, der vil rokke ved, tillader jeg mig dog at gøre det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer op-

mærksom paa, at dette, at man vil genopføre Slottet, *intet* betyder, naar man ikke er enig om, *hvorledes*, og det er og har man været saa lidt enig om fra alle de Sider, der have rejst Modstand mod denne Sag, saa jeg ikke forstaar, hvorpaa det ærede Medlem kan bygge sin sikre Tro paa, at det ikke vilde vare længe, inden man kunde naa et andet og bedre Resultat end dette. Jeg skal ikke komme videre ind derpaa, ærede Medlemmer have jo baade i Pressen og i Tale baade i og udenfor Rigsdagen faaet tilstrækkelig Bæsked om, hvor overordentlig divergerende de Meninger have været, som ere komne frem om, hvad der var det bedste i denne Sag. Jeg skal kun overfor det ærede Medlem fremhæve, at det jo er to hinanden stik modsatte Opfattelser af, hvorledes Sagen burde løses, som ere komne stærkest frem under Sagens Behandling her paa Rigsdagen og ogsaa udenfor. Den ene er den, at Slottet skal genopføres til Brug for Kongen, medens Rigsdagen derimod skal skilles ud i et særligt Hus. Det var den Vej, der sigtedes til i de Henvendelser, jeg modtog dels fra de 13 Medlemmer i Kommissionen dels fra Akademisk Arkitektforening. Men i bestemt Modstrid hermed staa den anden Løsning, som har fundet sine stærkeste Talsmænd i det andet Ting, nemlig, at man skulde blive staaende fuldt ud paa den Grund, som Loven af 1903 giver, altsaa at opføre Christiansborg til Brug *baade* for Kongen og for Rigsdagen. Naar det ærede Medlem er tilstrækkelig klar over, hvor stærkt disse Opfattelser divergere, og hvor mange der i Virkeligheden helde til dem begge to blandt dem, der ere Modstandere af dette Projekt, tror jeg, det ærede Medlem vil komme noget bort fra den Vished, som han føler med Hensyn til, hvorledes Resultatet vil blive, hvis vi nu slippe Taget. Naar jeg derfor paa ny tilraaer at vedtage Forslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger, er det for det første, fordi man, som det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Breinholt) udtalte, ved, hvad man har, men ikke ved, hvad man faar, for det andet, fordi jeg mener, at Løven af 1903 paalægger os den Pligt nu at lade en endelig Beslutning, og for det tredje ganske vist ogsaa, fordi jeg, som jeg før har udtalt, mener, at den Løsning, som her bydes, er en god, smuk, til alle Sider hensynstuld og tydeligstørende Løsning af den saare vanskelige Opgave, det har 20 Aars Erfaring belært os om, som